DET FANNS EN TID NÄR PLÅNBOKEN DIKTERADE OMSORGEN.

De rika och välbeställda har alltid kunnat hålla sig med service och omsorger. De köpte allt detta – billigt.

De köpte god utbildning åt sina barn och fin sjukvård åt sina sjuka och gamla. Men vem gav de fattigas barn utbildning? Vem vårdade de fattiga när de blev sjuka och gamla?

De fick klara sig själva bäst de kunde.

Den hjälp som stod att få från överheten var lite allmosor till de mest nödställda. Det fanns ingen gemensam sektor eller social trygghet, ingen politisk strävan till social och ekonomisk utjämning i det borgerligt styrda samhället under kapitalismens genombrottstid.

Det fanns fattigvård som bara tidvis kunde lindra den mest brutala nöden.

Överklassen såg sig som en utvald grupp som satts att förvalta kapitalet, det som skapats av arbetet.

Inom överklassen betraktade man det arbetande folket som en lägre stående sorts människor, vars förmåga inskränkte sig till praktiskt arbete.

Arbetarna skulle visa tacksamhet för de allmosor som skänktes.

Den tiden är lyckligtvis förbi, när all välfärd och service fördelades via plånboken.

När industrialismen bröt igenom ökade behoven av välutbildad arbetskraft. Då fungerade inte marknadskrafterna längre utan samhället måste ta över ansvaret.

I takt med industrins utveckling byggdes samhällets ansvar och verksamheter ut. Den offentliga sektorn växte.

Socialdemokratin kom till makten och genomförde många reformer som ökade den sociala välfärden och utjämnade klassklyftorna. Den offentliga sektorn växte ännu snabbare. Alla fick rätt till service och vård och omsorger.

Den utvecklingen måste fortsätta under 80-talet.

TÜSTAV

VI FINNS DÄR DU BEHÖVER OSS!
KOMMUNAL